

Sygnatura akt IV Ka 54/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2013 roku

sprawy skazanego **J. J.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygnatura akt II K 1373/12

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 147,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 54 / 13

UZASADNIENIE

Skazany J. J. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego, obejmującego orzeczone wobec niego prawomocnie kary pozbawienia wolności, orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawach o sygn. akt III K 636/10, III K 565/10, II K 683/12.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem łącznym z dnia 18 grudnia 2012 r. sygn. akt II K 1373/12 ustalając że J. J. został skazany :

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 czerwca 2010 r., sygn. akt III K 636/10 za czyn z art.207§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. popełniony w okresie od stycznia 2009 roku do 14 grudnia 2009 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt KII K 565/10 za czyn z art.207§1 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. popełniony w okresie od 15 grudnia 2009 r. do kwietnia 2010 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu 20.07.2012 r.;

3. z dnia 5 lipca 2012 r. sygn. akt KII K 6832 za czyn z art.207§1 k.k. i art.157§2 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. popełniony w okresie od lipca 2011 r. do 28 kwietnia 2012 r. na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

orzekł, co następuje:

I. na podstawie art.85 k.k. i art.86§1 k.k. połączył skazanemu J. J. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punkcie 1 i 2 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.63§1 k.k. i art.577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniu 1 czerwca 2010 r. w sprawie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu o sygn. akt II K 565/10, a także okres kary pozbawienia wolności dotychczas odbytej, a orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie 1 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art.572 k.p.k. postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazanie J. J. opisane w punkcie 3 części wstępnej wyroku umorzył;

IV. zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów związanych z wydaniem wyroku łącznego zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok ten w całości zaskarżył skazany.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażąco niewspółmierną surowość orzeczonej kary łącznej, wynikającą z niezastosowania przy łączeniu kar pełnej absorpcji oraz art. 92 kk a także nieuwzględnienia, że jego relacje z żoną uległy poprawie i ona odwiedza go w zakładzie karnym.

Jak należy wnioskować, apelujący w oparciu o tak sformułowany zarzut domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez połączenie kar z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Trafnie Sąd I instancji ustalił warunki dla połączenia poszczególnych kar pozbawienia wolności i prawidłowo te kary połączył, stosując niemal pełną ich absorpcję, bo przecież łączył kary 8-miu miesięcy oraz 2-ch lat pozbawienia wolności, określając łączną w wymiarze 2-ch lat i 2-ch miesięcy pozbawienia wolności (pkt I dyspozycji). Uzasadnienie wymiaru kary łącznej pozostaje równie prawidłowym, określa ono górną (2 lata i 8 miesięcy) i dolną (2 lata pozbawienia wolności) granicę możliwej kary łącznej. Czytelnie wskazał Sąd Rejonowy na przyjęte okoliczności wymiaru kary łącznej tj. uprzednią wielokrotną karalność sądową skazanego – był już przecież 6- krotnie skazany, jego niepoprawność i powrót do przestępstwa, dowodzący nieskuteczności poprzednio wykonanych kar o charakterze bezwzględny, przeciętną opinię z zakładu karnego. Suma tych okoliczności przemawia za kumulacją kar a nie ich absorpcją. Gdyby Sąd I instancji wymierzył surowszą karę łączną niż zaskarżona, to takie orzeczenie także spotkałoby się z aprobatą Sądu Odwoławczego. Nie sposób bowiem nie dostrzec, że wszystkie trzy skazania objęte wnioskiem skazanego o wyrok łączny, to kary wymierzone za psychiczne i fizyczne znęcanie się nad żoną K. J..

Z przedstawionych wyżej powodów argument skazanego o poprawie stosunków z żoną nie ma żadnego znaczenia i zarzutu rażącej surowości kary nie wspiera.

Powyższe oceny w całej rozciągłości uzasadniają uznanie apelacji skazanego za oczywiście bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 5 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O wydatkach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. uznając, iż wobec odbywania kary izolacyjnej i braku po stronie skazanego jakiegokolwiek majątku i dochodów, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.